

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
Karlovac

Poslovni broj: P-367/2022-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu Marijani Brajak Mateša, u pravnoj stvari tužitelja Željka Tarbuka, Trg Matije Gupca 1, Karlovac, OIB 21759418473, zastupanog po punomoćnici Renati Dozet Daskal, odvjetnici u Karlovcu, protiv tuženika CROATIA OSIGURANJE d.d., Vatroslava Jagića 33, Zagreb, OIB 26187994862, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Mateša & Kapitan d.o.o., radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon glavne i javne rasprave zaključene 22. travnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja u zamjeni Irine Daskal, odvjetnice u Karlovcu, i punomoćnika tuženika Maše Berić, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Mateša & Kapitan d.o.o., Zagreb, po objavi 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Proglašava se nedopuštenom izravna naplata, odnosno pljenidba i prijenos koji se provode na plaći tužitelja Željka Tarbuka, Trg Matije Gupca 1, Karlovac, OIB: 21759418473, kod poslodavca JULIUS MEINL BONFANTI d.o.o., Brezje (Grad Sveta Nedelja), Ljubljanska ulica 4, OIB: 39546130894, na zahtjev tuženika CROATIA OSIGURANJA d.d., Vatroslava Jagića 33, Zagreb, OIB: 26187994862, temeljem Suglasnosti o zapljeni od 18.12.2008.g. broj OV-22496/2008, ovjerene kod Javnog bilježnika Marine Augustinović, Karlovac, Vladimira Nazora 6, istog dana, te Izjave o ustupu prava po Ugovoru o kreditu br. 148505202006, od 04.06.2021.g. broj OV-4043/2021, ovjerene kod Javnog bilježnika Lucije Popov, Zagreb, Iblerov trg 2, dana 10.06.2021.g.

II. Nalaže se tuženiku CROATIA OSIGURANJA d.d., Vatroslava Jagića 33, Zagreb, OIB: 26187994862, da tužitelju Željku Tarbuku, Trg Matije Gupca 1, Karlovac, OIB: 21759418473, nadoknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu 1.371,47 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik je kao pravni slijednik RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. dana 14.04.2022.g. dostavio poslodavcu tužitelja – JULIUS MEINL BONFANTI d.o.o., Izjavu o suglasnosti o zapljeni plaće ovršenika od 18.12.2008.g. zajedno sa Izjavom o ustupu prava od 4.6.2021. - potraživanja iz Ugovora o kreditu br. 148505202006, radi izravne naplate tužiteljeve plaće. Poslodavac tužitelja postupio je gore navedenim ispravama i započeo plijeniti plaću tužitelja u travnju 2022. Obzirom da tužitelj smatra da se radi o zastarjelom potraživanju, Naslovljenom sudu podnio je prijedlog radi proglašenja pljenidbe i prijenosa novčanih sredstava nedopuštenim dana 10.05.2022., a zaključkom istoga suda poslovni broj Ovr-391/22 od 14.06.2022.upućen je da u roku od 15 dana pokrene ovaj parnični postupak protiv tuženika. Tužitelj pojašnjava da smatra da kako je od dospelosti potraživanja tuženika (24.05.2010., - dana kada je potraživanje po Ugovoru o kreditu u cijelosti isplaćeno pravnom predniku – Raiffesensbank Austria d.d., odnosno od dana pravomoćnosti i ovršnosti rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave broj Ovr-1355/11 od 01.12.2011.) proteklo više od deset godina, a tuženik vrijeme zastarijevanja nije prekinuo poduzimanjem radnji protiv tužitelja pred sudom ili drugim nadležnim tijelom (čl. 242. Zakona o obveznim odnosima), tražbina tuženika je apsolutno zastarjela, a sve temeljem čl. 233., st.1. Zakona o obveznim odnosima. Stoga predlaže donijeti presudu kao u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti ističući da je nesporno da je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu sa Raiffeisenbank Austria d.d. na iznos od 3.000,00 EUR, a koji ugovor je otkazan uslijed neplaćanja tužitelja. Također je nesporno da je tužitelj izvan postupka prisilne naplate nije podmirio predmetno dugovanje niti djelomično. Tuženik nadalje pojašnjava da su društvo Raiffeisenbank Austria d.d. i tuženik zaključili ugovor o osiguranju potraživanja kojim je ugovoren prijelaz prava iz Ugovora o kreditu na osiguratelja, ovdje tuženika, u trenutku ispunjenja. Kako tužitelja kao korisnik kredita nije uredno ispunio svoje ugovorne obveze tako je banka raskinula navedeni ugovor o kreditu i cijeli je iznos iz ugovora dospio na naplatu. Time je nastupio i osigurani slučaj na temelju kojeg je ovdje tuženik isplatio društvu Raiffeisenbank Austria d.d. odštetu u iznosu cjelokupnog dospelog iznosa kredita. U trenutku isplate na osiguratelja, ovdje tuženika, prešla je cjelokupna preostala dospjela tražbina osiguranika sa svim sporednim pravima, uključujući i svim instrumentima osiguranja iste na temelju odredbe čl. 90. Zakona o obveznim odnosima. U odnosu na prigovor zastare tuženik ističe da je isti neosnovan iz razloga što je tuženik dana 28. prosinca 2011. financijskoj agenciji dostavio rješenje o ovrsi radi naplate tražbine prema tužitelju, ali isto nije zavedeno u redoslijed iz razloga što tužitelja, tamo ovršenik, nije imao otvorenih računa u bankama. Predmetna osnova ponovno je dostavljena Financijskoj agenciji dana 04. veljače 2016. te je i tada vraćena iz istog razloga. Dakle tuženik je pravodobno pokušao pokrenuti postupak naplate pred nadležnim tijelima, ali naplata nije bila moguća iz razloga što tužitelj nije imao nekretnina ili vozila u svojem vlasništvu na kojima bi se mogla provesti ovrha niti računa na kojima bi se mogla zaplijeniti novčana sredstva. Dakle, osnova za plaćanje nije od strane Financijske agencije vraćena zbog nedostataka u zahtjevu za plaćanje ili u ovršnoj ispravi već iz razloga što tužitelj nije imao račune te nije bilo moguće provesti izravnu naplatu. Tim radnjama ovrhovoditelja u pokušaju naplate od strane ovršenika, ovdje tuženika, je prema stavu tuženika došlo do prekida zastare. Dakle, zastara je ponovno počeka teći 04. veljače 2016. a kako se radi o tražbini utvrđenoj u

postupku pred javnim bilježnikom tako ista zastarijeva u roku od deset godina sukladno odredbe čl. 233. Zakona o obveznim odnosima.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, sud je izvršio uvid u spis Općinskog suda u Karlovcu posl.br. Ovr-391/2022, podnesak ovrhovoditelja (list 5 do 8 spisa), rješenje i zaključak Općinskog suda u Karlovcu od 14. lipnja 2022. (list 9 do 13 spisa), izjavu o suglasnosti zaplijene plaće (list 14 do 16 spisa), izjavu o ustupu prava ugovora o kreditu (list 17 do 18 spisa), platnu listu (list 19 spisa), prijedlog za ovrhu s priložima (list 20 do 27 spisa), e mail korespondenciju (list 28 do 30 spisa), potvrdu o plaćanju (list 37 spisa), obavijest o vraćanju potvrde za plaćanje (list 43 do 44 spisa), podnesak FINA-e (list 76, 80 spisa).

4. Uvidom u spis Općinskog suda u Karlovcu poslovni broj Ovr-391/2022i njemu priležeći prijedlog tužitelja, tamo ovršenika, prijedlog ovršenika za proglašenje pljenidbe i prijenosa na novčanim sredstvima nedopuštenim sud je utvrdio da je tužitelj u predmetnom postupku tražio proglašenje pljenidbe i prijenosa na novčanim sredstvima nedopuštenim iz razloga što je prema stavu tužitelja nastupila zastara, te je sukladno istome i Općinski sud u Karlovcu zaključkom poslovni broj Ovr-391/2022-5 od 14. lipnja 2022. uputio tužitelja da u roku od petnaest dana od dostave zaključka pokrene parnicu protiv tuženika radi proglašenja postupka izravne naplate nedopuštenim zbog razloga iz čl. 50. stavaka 1. točke 11. Ovršnog zakona, dakle zbog zastare.

5. Tužitelj je na ročištu održanom dana 27. ožujka 2024. istaknuo i prigovor nedostataka aktivne legitimacije za pokretanje ovršnog postupka protiv tužitelja, a koji prigovor sud nije raspravio u ovom postupku iz razloga kako slijedi.

6. Prema odredbi čl. 50. st. 1. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/2012, 25/2013, 93/2014, 55/2016, 73/2017, 131/2020, 114/2022, 6/2024; dalje OZ) koja se na odgovarajući način primjenjuje u konkretnom slučaju (čl. 210. st. 2. OZ) protiv rješenja o ovrsi ovršenik može izjaviti žalbu iz razloga taksativno navedenih u istom članku zakona. Nadalje iz čl. 52. st. 1. i st. 3. OZ – a upućivanje na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom povodom žalbe ovršenika moguće je samo u pogledu žalbenih razloga iz čl. 50. st. 1. toč. 7., toč. 9. – toč. 11. OZ – a. Zaključno prema odredbi čl. 55. st. 3. u vezi čl. 52. st. 5. OZ – a u pokrenutom parničnom postupku sud je ograničen na raspravljanje upravo onih razloga zbog kojih je ovršenik upućen na parnicu, a ovršenik kao tužitelj u parnici ne može širiti razloge zbog kojih je upućen u parnicu. Dakle, parnični sud je vezan odlukom ovršnog suda i u parnici može raspravljati samo o razlozima povodom kojih je došlo do upućivanja u parnicu, u ovom slučaju prigovoru zastare. Takvo stajalište zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-1901/2017-3 od 17. rujna 2019.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Tijekom postupka uvidom u dokumentaciju priloženu spisu sud je utvrdio kako slijedi:

- tužitelj je dana 18. prosinca 2008. temeljem odredbe čl. 178. i čl. 179. Ovršnog zakona, kao korisnik kredita broj 148-50-5202006 od 16. prosinca 2008. sklopljenog sa Raiffeisenbank Austria d.d. dao suglasnost da se radi prisilne naplate dospjele tražbine po naprijed navedenom ugovoru o kreditu zaplijeni njegova plaća i/ili bio koje

drugo stalno novčano primanje te da se zaplijenjeni iznosi izravno uplaćuju društvu Raiffeisenbank Austria d.d. Predmeta isprava ima učinak rješenja o ovrsi uz uvjet javnobilježničke ovjere i obvezuje sve pravne i fizičke osobe kod kojih dužnik ostvaruje novčana primanja, a na kojoj izjavi je potpis tužitelja ovjeren po javnom bježniku Marini Augustinović iz Karlovca pod poslovnim broje OV-22496/2008 (list 15 – 16 spisa),

- predmetni kredit bio osiguran kod društva Croatia osiguranje d.d., ovdje tuženika, te je Izjavom o ustupu prava po Ugovoru o kreditu od 04. lipnja 2021. društvo Raiffeisenbank Austria d.d. društvu Croatia osiguranje d.d., ovdje tuženiku, ustupilo sva prava koja proizlaze iz istog ugovora kao i prava iz privatnih isprava potvrđenih od strane javnog bilježnika Marine Augustinović iz Karlovca i to između ostalog i Suglasnosti o zapljeni primanja OV-22496/2008 izdane 18. prosinca 2008. (list 17 – 18 spisa),

- prije pokretanja postupka prisilne naplate na plaći tužitelja, tuženik je radi naplate iste tražbine protiv tužitelja vodio i ovršni postupak pred javnim bilježnikom Emilom Brkićem sa sjedištem u Zadru koji je izdao rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-1355/11 od 01. prosinca 2011., a kojim je određena ovrha općenito na imovini ovršenika (u rješenju naznačeno kao ovrha na cjelokupnoj pokretnoj i nepokretnoj imovini ovršenika), a koje rješenje je postalo pravomoćno i ovršno dana 15. prosinca 2011. (list 20 – 23 spisa),

- naprijed navedeno rješenje tužitelj je prvi puta dostavio na provedbu Financijskoj agenciji dana 28. prosinca 2011., ali je Financijska agencija dana 14. siječnja 2012. tuženiku vratila predmetnu osnovu za plaćanje iz razloga što prema OIB – u ovršenika u rješenju nema podataka o transakcijskim računima građanina u Javnom registru računa (list 43 spisa),

- nakon toga tužitelj je isto rješenje o ovrsi ponovno dostavio na provedbu Financijskoj agenciji dana 09. veljače 2016. (list 25 spisa), koja ponovno nije evidentirala predmetno rješenje u Očevidnik redoslijeda osnova za plaćanje iz razloga što u trenutku zaprimanja rješenja nije imao aktivnih računa s kojih bi se mogla izvršiti naplata osnove za plaćanje (list 80 spisa).

- zaključno tužitelj je dana 14. travnja 2022. pokrenuo postupak prisilne naplate na plaći tužitelja na način da je Izjavu o suglasnosti za zapljenu od 18. prosinca 2008. te Izjavom o ustupu prava po ugovorenom kreditu od 04. lipnja 2021. dostavio poslodavcu tužitelja (list 14 – 19 spisa),

9. Između stranaka je sporno je li potraživanje tužitelja u zastari.

10. Iz odredbe čl. 241. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023; dalje ZOO) proizlazi da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, a kada dođe do prekida zastare koji je nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način kako je to određeno u čl. 245. st. 3. ZOO, a zastara koja počinje teći iznova poslije prekida navršava se kad protekne onoliko vremena koliko je zakonom određeno za zastaru koja je prekinuta sukladno st. 6. istog članka zakona.

11. Iz dokaza provedenih tijekom postupka nesporno proizlazi da je tuženik prije dostavljanja zahtjeva za provedbu ovrhe na plaći tužitelja temeljem Izjave o

suglasnosti za zapljenu od 18. prosinca 2008. i Izjave o ustupu prava po ugovorenom kreditu od 04. lipnja 2021., već ranije pokušao naplatiti tražbinu prema tužitelju na način da je dana 09. veljače 2016. Financijskoj agenciji dostavio pravomoćno i ovršno rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprve javnog bilježnika Emila Brkića sa sjedištem u Zadru poslovni broj Ovr-1355/11 od 01. prosinca 2011. koje je ishodio protiv tužitelja, međutim postupka prisilne naplate po tome rješenju nije proveden iz razloga što je Financijska agencija istoga dana, dakle 09. veljače 2016. tuženik vratila osnovu za plaćanje zbog toga što u trenutku zaprimanja rješenja tužitelj nije imao aktivnih računa s kojih bi se mogla izvršiti naplata osnove za plaćanje.

12. Dakle, do ne postupanja Financijske agencije po zahtjevu tužitelja od 09. veljače 2016. nije došlo iz razloga što je tuženik kao ovrhovoditelj odustao od ovršnog prijedloga odnosno zato što je prijedlog za ovrhu odbačen ili odbijen, odnosno zašto što je doneseno rješenje o obustavi postupka, već iz objektivnog razloga što tužitelj kao ovršenik u trenutku pokretanja postupka nije imao aktivnih računa s kojih bi se mogla izvršiti naplata osnove za plaćanje, a na što tuženik kao ovrhovoditelj nije imao utjecaja.

13. Stoga je prema stavu suda u trenutku podnošenja prijedloga za ovrhu Financijskoj agenciji dana 09. veljače 2016. od strane tuženika kao ovrhovoditelja došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO te je zastara od toga dana ponovno počela teći sukladno naprijed citiranoj odredbi čl. 245 ZOO.

14. Tuženik kao ovrhovoditelj je postupak prisilne naplate na plaći tužitelja kao ovršenika pokrenuo na temelju Izjave o suglasnosti za zapljenu od 18. prosinca 2008., na koji je potpis tužitelja ovjeren po javnom bilježniku Marini Augustinović sa sjedištem u Karlovcu pod poslovnim brojem OV-22496/2008 dana 18. prosinca 2008.

15. Odredbom čl. 178. st. 1. Ovršnog zakona (Narodne novine broj . 57/1996, 29/1999, 42/2000, 173/2003, 194/2003, 151/2004, 88/2005, 121/2005, 67/2008: dalje OZ/96), a koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja Izjave o suglasnosti od 18. prosinca 2008. propisano je da dužnik može javnobilježnički ovjеровljenom ispravom dati suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zaplijeni njegova plaća, odnosno drugo stalno novčano primanje, osim u dijelu u kojem je to primanje izuzeto od ovrhe (članak 149.). Suglasnost kojom se dopušta pljenidba plaće, odnosno drugog stalnog novčanog primanja za iznos koji je izuzet od ovrhe, ne proizvodi pravne učinke. Nadalje st. 2 istog članka zakona propisano je da se isprava iz stavka 1. ovoga članka izdaje se u jednom primjerku, ima značenje pravnog posla iz članka 72. stavka 1. ovoga Zakona, te pravni učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi.

16. S obzirom na formu isprave na temelju koje je tuženik kao ovrhovoditelj pokrenuo postupak prisilne naplate na plaći tužitelja kao ovršenika, a koja predstavlja privatnu ispravu s tek javno ovjerenim potpisom izdavatelja, neovisno o tome što prema odredbi čl. 178. st. 2. OZ/96 ta isprava ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi, izjava o suglasnosti izdana sukladno citiranoj zakonskoj odredbi, po ocjeni ovog suda, nije sudska odluka kojom je utvrđeno potraživanje. Naime, izjava o suglasnosti sama po sebi nije "pravomoćna sudska odluka" već dostavom iste poslodavcu tek proizvodi učinke pravomoćnog rješenja o ovrsi, ali ujedno nije i rješenje o ovrsi, koje i inače po svom sadržaju (osim kod rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu u kojem se nalaže isplata) nije takva sudska odluka kojom se utvrđuje neko

potraživanje. Budući da u odnosu na potraživanje iz izjave o suglasnosti nisu propisana posebna ograničenja niti je propisan posebni rok zastarijevanja to se u odnosu na ta potraživanja primjenjuju opći instituti obveznog prava, pa tako i opći zastarni rok od pet godina.

17. Također, na Sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-18-17 od 19. studenoga 2018., zauzeto je stajalište, a za koje sud smatra da se obzirom na pravu prirodu izjave o suglasnosti i njene učinke može primijeniti i u ovom predmetu, koje glasi:

„Na tražbinu iz zadužnice koja je privatna isprava i na kojoj je potpis dužnika samo ovjeren kod javnog bilježnika (zadužnice sastavljene prije 1. siječnja 2011. OZ („Narodne novine“, broj 139/10) i koja nije potvrđena od javnog bilježnika (solemnizirana) primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 371. ZOO/91 (sada čl. 225. ZOO/05), dok se na tražbine iz zadužnice koje su potvrđene kod javnog bilježnika (solemnizirane) primjenjuje zastarni rok od 10 godina iz čl. 379. ZOO/91 (sada čl. 233. ZOO/05).“

18. Dakle, iz podataka u spisu proizlazi da je zadnja radnja tuženika kao vjerovnika u naplati tražbine prije obraćanja poslodavcu tužitelja, bila podnošenje prijedloga za ovrhu Financijskoj agenciji dana 09. veljače 2016., čime je kako je već obrazloženo prekinut tijek zastare te je od navedenog dana počeo teći novi zastarni rok.

19. Budući da u razdoblju od 09. veljače 2016. do 14. travnja 2022. kada je tuženik kao ovrhovoditelj pokrenuo postupak prisilne naplate na plaći tužitelja kao ovršenika, tuženik nije poduzimao radnje kojima bi ponovno došlo do prekida zastare, sud utvrđuje da je protekom zastarnog roka od pet godina tražbina zastarjela prije poduzimanja radnje dostave prijedloga za prisilnu naplatu poslodavcu.

20. Stoga je sud prihvatio prigovor zastare te usvojio tužbeni zahtjev kao osnovan u cijelosti i odlučio kao u toč. I. izreke.

21. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025; dalje ZPP), a trošak je odmjeren primjenom odredbi Tarife o nagradama za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/2023, 107/2025; dalje – Tarifa).

22. Tužitelj koji je u cijelosti uspio u ovom postupku ima pravo na troškove kako slijedi: trošak sastava prijedloga za proglašenje ovrhe nedopuštenom u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 11. toč. 1. Tarife, trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbt. 7. toč. 1. Tarife, trošak sastava podneska od 27. rujna 2022. u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, trošak zastupanja po punomoćniku na ročištima održanim dana 27. ožujka 2024. i 22. travnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR za svako sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, kao i PDV – a u ukupnom iznosu od 275,00 EUR sukladno Tbr. 46. Tarife. Tužitelju pripada i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 40,49 EUR te sudske pristojbe na presudu u iznosu 80,98 EUR.

Poslovni broj: P-367/2022-28

23. Slijedom navedenog ukupan trošak tužitelja iznosi 1.371,47 EUR kako je odlučeno u toč. II. izreke presude.

U Karlovcu, 28. svibnja 2026.

Sudac: Marijana Brajak Mateša

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave presude, a ako je presuda dostavljena stranci, rok za žalbu računa se od dana dostave presude. Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Renata Dozet Daskal, odvjetnik u Karlovcu
2. OD Mateša & Kapitan d.o.o., Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-b58eb**

Kontrolni broj: **0de18-19c34-b78dc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.